

בש"פ 4045/24 - נעם חיים בוקרה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4045/24

לפני: כבוד השופטת ר' רונן

המבקש: נעם חיים בוקרה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט המחוזי בתל אביב-יפו בעמ"י 33072-05-24 מיום 15.5.2024 שניתנה על ידי כב' השופט צ' קאפח

בשם המבקש: עו"ד ליאור שביט

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט המחוזי בתל אביב-יפו בעמ"י 33072-05-24 מיום 15.5.2024 שניתנה על ידי כב' השופט צ' קפאח, בה הורה בית המשפט על מעצר המבקש עד ליום 19.5.2024.

הרקע לבקשה

1. ביום 1.5.2024 נעצר המבקש בחשד לסחר בסמים והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית (להלן: העבירה הראשונה). ביום 2.5.2024, הובא עניינו בפני בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"י 3424-05-24). בית המשפט קבע כי ישנו חשד סביר כי המבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו. נוכח המסוכנות העולה מנסיבות ביצוע העבירה לצד חשש לשיבוש הליכי חקירה שעלה בדו"ח סודי - הורה בית המשפט על הארכת מעצרו עד ליום 5.5.2024.

בדיון מיום 5.5.2024 הוצג לבית משפט השלום דו"ח סודי וכן נמסר לו כי המסד הראייתי נגד החשוד לא

עמוד 1

התחזק. בהתאם, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש בתנאים מגבילים, בהם מעצר בית בפיקוח עד ליום 8.5.2024. ביום 8.5.2024 הוגשה בקשה להארכת מעצר בעקבות חשד לביצוע עבירה נוספת של שידול קטין להשגת סם מסוכן על ידי המבקש וכן בעקבות התחזקות החשד לביצוע העבירה הראשונה. בית משפט השלום קיבל את הבקשה והורה על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 9.5.2024. ביום 9.5.2024 קבע בית משפט השלום כי קיים חשד סביר שהמבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו וכי קיימת עילת מסוכנות וחשש לשיבוש הליכי חקירה. בהתאם, הורה בית המשפט כי יש לאפשר את המשך החקירה כאשר המבקש נתון במעצר - והורה על הארכת מעצרו עד ליום 13.5.2024.

ביום 13.5.2024 הוגשה בקשה נוספת להארכת מעצרו של המבקש (מ"י 30092-05-24). בהחלטה מיום זה, סקר בית משפט השלום את הראיות כנגד המבקש ואת העדויות שנגבו מידי חשודים בקניית הסם ממנו. נקבע כי ישנו פגם בזיהוי המיוחס למבקש על ידי הקונים החשודים; וכי מעיון בדו"ח הסודי - לא ברור כיצד שחרורו של המבקש יפגע במאמצי החקירה. בהתאם, הורה בית המשפט על שחרור המבקש למעצר בית בפיקוח, וזאת עד ליום 20.5.2024. ב"כ המשיבה ביקש עיכוב ביצוע של החלטה זו עד ליום 15.5.2024, ובית המשפט קיבל את הבקשה ועיכב את הביצוע.

2. ביום 15.5.2024 הגישה המשיבה ערר לבית משפט המחוזי בתל אביב-יפו, על החלטת בית משפט השלום מיום 13.5.2024 (עמ"י 33072-05-24). נטען כי העבירות המיוחסות למבקש הן עבירות חמורות המקימות עילת מעצר סטטוטורית וכן כי נקבע שקיימת תשתית ראייתית המקימה חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות לו - בהתאם, בית משפט השלום נפל לכלל טעות בהחלטתו מיום 13.5.2024 בקביעותו לגבי טיב התשתית הראייתית. משכך, לטענת המשיבה, לא היה מקום להורות על שחרור המבקש. כן טענה המשיבה כי כעת, לאחר שהמבקש נחקר והוטחו בו הראיות - החשש מפני שיבוש הליכי חקירה התחזק, כך שאין ממש בטענת המבקש לפיה לא הייתה הפרה או ניסיון שיבוש בעת ששהה בחלופת מעצר. לעמדת המשיבה, שחרור המבקש בשלב זה של החקירה עלול לסכל את המשך הליך החקירה.

בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום זה, עמד בית המשפט על כך שההליך בפניו אינו נוגע לסבירות החלטת בית משפט השלום, אלא מהווה בחינה "דה נובו" של ערכאת הערר את החומר המונח בפניו. בית המשפט קבע כי מדובר בפרשייה מסועפת וכי יש ממש בטענה כי שחרור המבקש בטרם עת יביא לשיבוש אפשרי של החקירה. לאחר שעייין בית המשפט בפעולות החקירה ובדו"ח הסודי, ובשים לב ליום הזיכרון ויום העצמאות שחלו בתוך, הורה על הארכת מעצרו של המבקש עד ליום 19.5.2024 בשעה 10:00.

על החלטה זו מוגשת בקשת רשות הערעור שלפניי.

נימוקי המבקש

3. לעמדת המבקש, השאלה המשפטית העומדת בבסיס בקשת רשות הערעור היא האם בסמכות ערכאת הערר לחרוג מהפסיקה הרווחת בהקשר מעצר המבקש ללא נימוק. לטענתו, שגה בית משפט המחוזי כאשר לא נתן דעתו להחלטת בית משפט השלום מיום 13.5.2024 אשר ניתחה את כלל חומרי החקירה, התשתית הראייתית וטענת היחידה החוקרת לגבי החשש משיבוש הליכי משפט. המבקש עומד על כך שנקבע בפסיקה כי על ערכאת הערר לבחון במכלול השיקולים גם את עמדת בית המשפט שדן בבקשת המעצר במקור. הוא הוסיף כי הדברים חלים ביתר שאת

עמוד 2

במצבים כבענייננו בהם הכף נוטה לצד שחרור המבקש - אך החלטת בית משפט המחוזי שותקת ביחס להחלטת בית משפט השלום מיום 13.5.2024.

כן נטען כי בניגוד לדיון בבית משפט השלום מיום 13.5.2024, שהיה מעמיק וממצה - הדיון בבית משפט המחוזי מיום 15.5.2024 ארך מספר דקות בלבד ולא כלל טענות מהותיות. בנוסף, לא הוצגו ראיות או אינדיקציות הנוגעות לחשש השיבוש מצד המבקש. בהתאם, ההחלטה על הארכת המעצר, שהפכה את החלטת בית משפט השלום מבלי להתייחס לשגיאות שנפלו בה - הינה שגויה.

נוסף על כך, מתייחס המבקש למשקל שנתן בית משפט המחוזי ליום העצמאות ויום הזיכרון. המבקש הסביר כי בהחלטת השחרור מיום 13.5.2024, ביקשה המשיבה עיכוב ביצוע - וזאת נוכח יום העצמאות, שחל להיות ביום 14.5.2024. מכאן, לעמדת המבקש, שגה בית משפט המחוזי כאשר נתן משקל לכך שיום הזיכרון ויום העצמאות לא מוצו לצרכי חקירה.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות אף בלי להידרש לתשובת המשיבה.

כידוע, דיון בנושא מעצר ב"גלגול שלישי" לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 שמור למקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים להליך; ולעתים רחוקות גם כאשר מתעורר חשש לאי-צדק חמור או עיוות דין, דוגמת פגיעה לא מידתית בזכויות נאשם או אי-מתן משקל ראוי לביטחון הציבור (ראו: בש"פ 2033/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.3.2023); בש"פ 4900/12 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 8 (25.6.2012); בש"פ 5721/12 בביקר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.8.2012)).

לא מצאתי כי בעניין זה מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות היעדרות לבקשת רשות ערעור בגלגול שלישי. זאת משום שלא מתעוררת במקרה דנן שאלה משפטית החורגת מעניינם של הצדדים, וכן אין בענייננו נסיבות חריגות במיוחד המצדיקות התערבות של ערכאה זו.

ההחלטה בעניינו של המבקש נטועה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה - בשאלת טיב הראיות שיש בידי המשיבה ובשאלת מידת הסכנה לשיבוש מהלכי חקירה הנשקפת מהמבקש בנקודת זמן זו. משכך, היא איננה מצדיקה ערר ב"גלגול שלישי" מהטעם של שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית.

עניין זה אף אינו מעלה חשש לאי-צדק חמור או עיוות דין. ראשית, כפי שעמד על כך בית משפט המחוזי - הבחינה שעורכת ערכאת הערר בהחלטות מעצרים היא בחינה "דה נובו" (בש"פ 3/14 חוחלובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.1.2014); בש"פ 2286/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (20.3.2016); בש"פ 5175/16 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.7.2016)). בהתאם, בחן בית המשפט את החומר שהונח מראשיתו, והגיע לכלל מסקנה כי

יש ממש בטענה כי שחרור המבקש יביא לשיבוש אפשרי של החקירה. אמנם, על ערכאת הערר לשקול במסגרת שיקוליה גם את עמדת הערכאה הראשונה, אך משקלה של עמדת הערכאה הראשונה יהיה גבוה יותר ככל שמדובר בפרשייה סבוכה וארוכה, בה לערכאה הראשונה יש מומחיות ייחודית (בש"פ 7195/14 מדינת ישראל נ' מנגשה, פסקה 14 (27.11.2024)). ההליך שלפניי נפתח אך לפני שבועיים, כאשר כבר בפרק זמן קצר זה הובעו עמדות שונות בשאלת מסוכנותו של המבקש בחמש הבקשות להארכת המעצר שנדונו בבית משפט השלום. בהתאם, ובשים לב לעילת המעצר הסטטוטורית הקיימת בעבירות המיוחסות למבקש, איני רואה בהיעדר התייחסות של בית משפט המחוזי לעמדת בית משפט השלום כדי להצביע על עיוות דין.

5. בנסיבות אלה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' באייר התשפ"ד (16.5.2024).

שׁוֹפֵט
